

"Hi ha estils i idees que són cadàvers"

Francisco Granados, ex-delegat del govern central al País Valencià, és des del 17 d'abril president de la gestora del PSPV, el tercer en un any. Missió: que el congrés del setembre vinent reconduesca cap a la racionalitat un partit immersit en un constant ball de bastons.

Fa poc més d'un any, quan no es trobava en la primera línia política, va dir que els qui com vostè no estaven ni amb els uns ni amb els altres eren els qui més cops rebien. Ara es troba en una bona situació per a rebre'n de tots costats.

—Els papers de la gent neutral no s'entenen. Hem de superar els llasts. Quan parlem de renovació, hem de pensar a canviar les velles estructures, que es basen en quotes de poder; i tot poder que no té més control que qui el deté acaba essent un poder viciat. Pot arribar a ser un poder mal constituït i mal exercit contra la democràcia interna i l'oxigenació del partit. Han d'entrar-hi col·lectius que no són estrictament del partit i, per què no?, han de poder influir en les seues decisions.

—Aquest model és molt diferent del que té ara el partit socialista, heretat de l'època en què tenia tot el poder institucional, que va crear molts professionals de la política.

—És molt distint. És trencador. D'aquí ve que les tensions siguen entre un model caduc i un projecte que aspira a substituir-lo. En definitiva, açò que passa al partit socialista es podria resumir en una frase d'Antonio Gramsci, que deia que hi ha crisi des del moment que la cosa vella no acaba de morir i la nova no acaba de tenir vida. Açò és el que viu el partit socialista. Hi ha estils i idees que són cadàvers, que no acaben de rematar-se. Al costat, hi ha aires de renovació, brots de rebel·lió, idees dels àmbits més distints, però que no acaben de prendre cos. Esperem que en el pròxim congrés puguem soterrar el vell concepte de partit i substituir-lo per un de nou.

—Hi ha una teoria segons la qual el PSPV té quatre potes i per aconseguir l'estabilitat necessita el suport de tres. Es troba el partit en condicions d'arribar a tenir una majoria estable?

—Per a quedar satisfets, hauria d'haver-hi una executiva després del congrés que compte amb un suport mínim del 65%. El socialisme valencià parteix d'una història recent. Hi ha figures que ja són històriques. Tots els qui van contribuir a fundar i retundar el partit, abans i després de la clandestinitat, que hi han desenvolupat càrrecs de responsabilitat. Potser l'excés de líders en comparació amb algunes altres comunitats

RAFA GIL

"Tot el que siga marcar punts de diferència amb la dreta és bo. Em sembla que una tornada als orígens en els aspectes fonamentals continua essent vigent".

ha fet que l'efecte desitjat no s'haja produït, i quan es va perdre el poder va haver-hi una espècie de pugilat intern per veure qui predominava sobre la resta sense adonar-se que la cosa més interessant era de col·laborar perquè el partit poguera tirar endavant. El clima de cohabitació no s'ha pogut assolir i la meua voluntat és que el pròxim congrés condueca aquesta situació a la racionalitat, sense excloure ningú.

—Una de les polèmiques històriques del partit és la disjuntiva entre crear un partit més dependent de Madrid o un de més autònom, més acostat al model del PSC.

—Pot ser un element de debat del pròxim congrés, però sense oblidar mai un objectiu, que és el de potenciar el Partit Socialista Obrer Espanyol. Tot el que

"Esperem que en el pròxim congrés puguem soterrar el vell concepte de partit i substituir-lo per un de nou".

no siga aquest objectiu, no em semblaria un avenç sinó un retrocés. Sóc partidari d'una entesa, però sense posicions guanyadores a costa de fer perdre força al PSOE, que és el partit que voten els espanyols que opten pel socialisme. Sempre que no es perda de vista aquest objectiu, em sembla bé qualsevol fórmula decidida democràticament.

—*Ha parlat de la possibilitat de crear una bicefàlia i que el secretari general siga diferent del candidat a la presidència de la Generalitat. Es una experiència que ja ha donat més d'un maldecap.*

—Com qualsevol fórmula nova i que es tracta d'implantar. Però açò no ens l'ha de fer rebutjar. Un bon secretari general de qualsevol executiva no té per què ser un candidat idoni per a la presidència d'una comunitat autònoma. Hi ha companys amb facilitat per a organitzar, però això no els fa idonis per a presidir un govern. Primer, hem d'eleger un secretari general que establitze un partit fort, i després ja obrirem un procés i sorgirà un candidat, que tampoc no té per què ser diferent.

—*Fa l'efecte que no hi ha noves generacions que puguem prendre el relleu en aquestes tasques.*

—Hem de trobar noves generacions de polítics que assumen el relleu. Quan parle de renovació, no em referesc tant a les persones com a les idees. Jo sóc respectuós amb els companys que han participat en faenes d'alt nivell, i em sembla injust que es vegem "premiats" amb la marginació. Però tampoc no hem de passar el dia defensant els qui han tingut el poder. En l'equilibri entre ambdues posicions, em sembla fonamental que es pugui crear un òrgan polític, d'assessorament, que reculli les idees de tots els qui en el socialisme

han tingut càrrecs amb prou maduresa perquè puguem afermar ideològicament el partit i puguem contribuir a pacificar els brots de deterioració. Ja ho han fet el PSC i el Partit Socialista d'Aragó i dona bon resultat.

—*Vostè insisteix en les noves idees. Vostè ha prestat suport a una esmena de Rodríguez Ibarra a la ponència marc del pròxim congrés federal del PSOE que reclamava un tomb cap a l'esquerra del partit. Els vots no es troben en el centre?*

—L'esmena tractava d'aprofundir alguns aspectes de la ponència marc des d'una perspectiva que jo vaig entendre que era profundament socialista. Em va agradar perquè em recordava els orígens del nostre socialisme. Potser el nostre futur polític com a partit que ha de recollir el vot de la classe treballadora és de diferenciar-nos cada vegada més de la dreta. Tot el que siga marcar punts de diferència és bo. Em sembla que una tornada als orígens en els aspectes fonamentals continua essent vigent.

—*Té molta faena el seu partit a crear noves propostes.*

—Aquest és el veritable treball del partit. A la societat, allò que l'importa és la presa de posició del

partit en temes clau del futur, com la pèrdua de la intimitat per la informàtica, cap on poden dur les investigacions genètiques, cap on pot dur la clonació..., temes que s'han d'explicar a la societat. O temes com els transvasaments, l'AVE i la llibertat d'horaris del comerç. Són qüestions que preocupen la societat, i el partit hi ha de prendre posició.

—*Però la modernitat és ara del PP.*

—El PP ha recollit el país en la cresta de l'ona, s'ha trobat amb la integració plena en la UE i amb un cycle econòmic europeu ascendent. Venen bé el producte de la creació de llocs de treball, quan realment són ocupacions esporàdiques, contractes de quaranta-vuit hores o d'un cap de setmana. L'efecte de tot açò és de fer de soporífer. Hem escurçat les nostres mires i aspirem a viure al dia d'hui o com a molt al de demà. És missió del partit socialista de plantejar els problemes amb què es trobarà aquesta generació de joves que poden sentir-se falsament il·lusionats amb llocs de treball que realment no existeixen. No tindran ocasió d'afermar-se en el mercat del treball. La dreta administra per repartir beneficis entre els qui els generen dins d'aquella filosofia liberal profunda que hui té la dreta europea, però hui no se sent cap veu del partit socialista contra tot això.

"El model de partit pot ser un element de debat en el pròxim congrés del PSPV, però sense oblidar mai un objectiu, que és el de potenciar el PSOE, que és el partit que voten els espanyols que opten pel socialisme".

Miquel Calvet